

Arrest

nr. 305 469 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 november 2015 toe op het Belgisch grondgebied en diende op 19 november 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 10 juni 2016 (RvV 10 juni 2016, nr. 169 569).

1.3. Op 8 september 2020 diende verzoekster een aanvraag in van verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De in punt 1.3. vermelde aanvraag werd op 1 februari 2022 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 14 maart 2022 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met W.V.L., haar Belgische partner.

1.6. Verzoekster diende op 16 juni 2022 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit.

1.7. Op 15 december 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 9 januari 2023 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar wettelijk geregistreerde partner.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 10 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9/01/2023 werd ingediend door:

Naam: C. (...)U.(...)

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar geregistreerde partner, de heer W.(...) V. (...) L. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen’;

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ’

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg legt betrokkene printscreens van Mypension.be op naam van de referentiepersoon voor, bestrijken de période van januari 2021 tot december 2022. Uit een recenter toegevoegde printscreen blijkt dat het pensioen werd geïndexeerd in januari 2023 tot een maandelijks nettobedrag van 1.629,08 euro. Ook voor maart 2023 ligt ditzelfde bedrag voor. De bestaansmiddelen blijken ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals

geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs niet over bestaansmiddelen ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij samen met zijn echtgenote ten laste zou vallen van de openbare overheden. In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: "indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". Echter, uit wat voorligt blijkt dat het netto bedrag dat de referentiepersoon sedert januari 2023 ter beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%).

Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat hij het niet kan voorkomen daar hij zich nu reeds tot de sociale bijstand kan wenden voor een leefloon gezien zijn bestaansmiddelen heden zelfs niet ter waarde van het inkomstenniveau zijn waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Niettegenstaande dat de betrokkene allerlei stukken inzake de vaste en variabele kosten toevoegt teneinde aan te tonen dat hij en partner gezien hun levenssituatie toekomen zonder te voldoen aan die 120% van het leefloon, heeft in die zin een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden.

Ook de betrokkene legt bestaansmiddelen in eigen hoofde voor van tewerkstelling bij E. (...) (contract en loonfiche maand maart 2023). Echter, met de bestaansmiddelen van betrokkene zelf wordt geen rekening gehouden daar de bestaansmiddelenvoorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 September 2022 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet "(...) en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen i hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, "uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn" (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c))." (eigen onderlijning). (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan voormelde vaststelling inzake de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op grond van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster onder andere de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, "met name de verplichting voor de administratieve autoriteit om rekening te houden met alle elementen van de zaak".

Verzoekster stelt, bij wege van samenvatting van de middelen uit het gedinginleidend verzoekschrift, onder andere het volgende:

"Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en dat de tegenpartij de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, aangezien zij niet van alle elementen van het dossier heeft rekening gehouden. Daardoor heeft zij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

(...)"

Ze stelt de 'discussie' in haar synthesesmemorie als volgt op scherp:

"(...)

Hoewel het nettobedrag van de referentiepersoon lager ligt dan 120% van het leefloon, diende een behoefteanalyse te worden uitgevoerd. Degene behoefteanalyse moest rekening houden van het correct pensioenbedrag van de referentiepersoon, zijn erfenis, en het budget van het koppel. Bovendien, moest de DVZ rekening houden met de salarissen van verzoekster."

3.2. Verzoekster voert in voormelde passages uit de synthesesmemorie in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 januari 2023 een tweede aanvraag indiende van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar wettelijk geregistreerde Belgische partner W. V. L.. Bij deze aanvraag werden heel wat bewijsstukken gevoegd, waaronder ook een arbeidsovereenkomst van verzoekster bij Dienstenbedrijf E.(...) NV met bijhorend stortingsbewijs van het loon voor de maand maart 2023 (1689,47 euro). Uit een synthesesnota van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin de gegevens uit de Dolsis-databank zijn opgenomen, blijkt daarenboven dat verzoekster reeds sinds augustus 2022 voor deze werkgever actief was.

3.4. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn beslissing vast dat de maandelijkse pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon blijkens de *printscreens* van *Mypension.be* zelfs lager liggen dan 100% van het bedrag waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie:

"Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg legt betrokkene printscreens van Mypension.be op naam van de referentiepersoon voor, bestrijken de période van januari 2021 tot december 2022. Uit een recenter toegevoegde printscreen blijkt dat het pensioen werd geïndexeerd in januari 2023 tot een maandelijks nettobedrag van 1.629,08 euro. Ook voor maart 2023 ligt ditzelfde bedrag voor. De bestaansmiddelen blijken ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs niet over bestaansmiddelen ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij samen met zijn echtgenote ten laste zou vallen van de openbare overheden."

3.5. Daargelaten de vraag of met de inkomsten van verzoekster zelf rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de 'stabiele', 'toereikende' en 'regelmatige' bestaansmiddelen, gelet onder andere op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dienaangaande (GwH, 24 oktober 2019, nr. 149/2019), is het in elk geval duidelijk dat de pensioeninkomsten van de referentiepersoon onvoldoende 'toereikend' zijn, rekening houdend met het richtbedrag dat is opgenomen in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing kan echter niet duidelijk worden opgemaakt waarom de eigen inkomsten van verzoekster niet worden betrokken in het kader van de behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekster in haar synthesesmemorie in herinnering brengt, is zij van oordeel dat met haar eigen inkomsten in dit kader wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

3.6. De verwerende partij is daarentegen van oordeel dat geen behoefteanalyse moet worden uitgevoerd omdat de referentiepersoon zich nu reeds tot de sociale bijstand zou kunnen wenden. Volgens de verwerende partij is de behoefteanalyse *"er precies op gericht om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de Belgische overheid"*. In de bestreden beslissing wordt deze cirkelredenering als volgt geformuleerd:

"Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat hij het niet kan voorkomen daar hij zich nu reeds tot de sociale

bijstand kan wenden voor een leefloon gezien zijn bestaansmiddelen heden zelfs niet ter waarde van het inkomstenniveau zijn waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Niettegenstaande dat de betrokkene allerlei stukken inzake de vaste en variabele kosten toevoegt teneinde aan te tonen dat hij en partner gezien hun levenssituatie toekomen zonder te voldoen aan die 120% van het leefloon, heeft in die zin een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden.”

In haar nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij haar standpunt als volgt: *“Aangezien de referentiepersoon zich reeds tot de sociale bijstand kan wenden, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris beslist dat er geen behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd. Zoals terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, is de behoefteanalyse er immers op gericht om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de Belgische overheid.”*

3.7. De Raad merkt op dat artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in beginsel een verplichting inhoudt om een behoefteanalyse door te voeren van zodra er in hoofde van de referentiepersoon ‘stabiele’ en ‘regelmatige’ bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, die echter niet ‘toereikend’ zijn in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Door te oordelen dat geen behoefteanalyse moet worden uitgevoerd indien de ‘stabiele’ en ‘regelmatige’ bestaansmiddelen van de referentiepersoon dermate ‘ontoereikend’ zijn dat deze zich reeds tot de sociale bijstand kan wenden (lager dan 100% van het richtbedrag met gezinslast), voegt de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toe aan voormelde wetsbepaling. Bovendien stelt de Raad vast dat artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris oplegt om *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien”*. Bij deze behoefteanalyse moet rekening worden gehouden met de situatie van de familieleden (*in casu* verzoekster), en dus ook met de door verzoekster uit arbeid verworven inkomsten omdat dit een belangrijke impact heeft op de financiële draagkracht van het gezin.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris miskent het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster in het kader van de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het enig middel van de synthesesmemorie is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	F. TAMBORIJN
--------------	--------------